

РЕШЕНИЕ

№ 4799

гр. София, 02.11.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав, в публично заседание на 03.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **9207** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалби на [фирма], [населено място] и [фирма], [населено място] против заповед № ДК-02-СО-155/08.11.2007г. на началника на Столична регионална дирекция за национален строителен контрол (СРДНСК). Втората жалба е уточнена в публично съдебно заседание на 04.04.2011г. от процесуалния представител на дружеството, като в настоящето производство се поддържа жалбата против посочената заповед. Ответникът не изразява становище по допустимостта и основателността на жалбата.

След като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото доказателства, съдът намира следното от фактическа и правна страна.

Жалбите са допустими, като подадени от лица, които имат правен интерес от оспорването; двете дружества притежават вещни права върху обекти в поземлен имот пл. № 1354, нанесен в кадастрален лист (к. л.) Г-27-13-Г, местност „язовир Искър”, район „П.” на Столична община (СО). В преписката не се съдържат доказателства за датата на съобщаване на оспорения акт и поради това следва да се приеме, че жалбите, подадени съответно на 03.12.2010г. и 06.12. 2010 г., са в срока по чл.215, ал.4 ЗУТ.

С констативни актове (КА) № 123/24.02.2006г. (л.154-157 от делото) и № 123-2/29.08.2006 г. (л.114-115), съставени от длъжностни лица при СРДНСК, е установено съществуването на обект, представляващ „Масивен гараж”, в местността „язовир Искър”, в имот пл. № 1354 по к. л. № Г-27-13-Г, изграден без строителни

книжа и влязъл в сила подробен устройствен план. Установено е, че обектът има стени с 25-сантиметрова тухлена зидария, дървен, двускатен покрив с дървена конструкция и покрит с гофрирана ламарина, с описани размери. Строежът е напълно завършен. Отбелязано е в КА, съставен на 29.08.2006г. и констативен протокол № С6-431-Я-04-049-4/23.08.2006г. (л.128), също съставен от длъжностни лица в СРДНСК, че като собственик на имота е записана в разписния лист ТПК „Ф. промишленост”. Тази кооперация е вписана и като собственик на строежа, а следователно - адресат на обжалваната заповед. С възражение вх. № РД-627-16-618/16.11.2010 г. (л.37) ТПК „Ф. промишленост” заявила, че не притежава собственост в процесния имот, поради разпоредителна сделка с три броя бунгала, осъществена през 1999 г.

Видно от представения договор за покупко-продажба от 10.02.1999 г., ТПК „Ф. промишленост” е продала на „Г.” – АД три броя едноетажни сглобяеми бунгала с лека метална конструкция, всяко от които със застроена площ от 41,43 кв.м., а заедно с покритата веранда, с площ от 45,75 кв.м. Тези бунгала са монтирани в поземлен имот пл. № 1354, нанесен в кадастрален лист Г-27-13-Г, местност „язовир Искър”, [населено място]. За тези бунгала е издадено удостоверение № 94-Г-232/ 05.07. 2005 г. на главния архитект на район „П.” на СО, съгласно което, че същите са в режим на търпимост, съгласно § 16, ал. 1 от Преходните разпоредби (ПР) на ЗУТ.

По делото е установено и не се спори между страните, че вторият жалбоподател „ПРОГРЕС” – АД, в горепосочения поземлен имот притежава 7 броя бунгала, бараки, масивна ограда с бетонна основа и метални платна, портал и входна врата, които са монтирани и изградени в периода 1985-1986 г. и са включени в капитала на дружеството.

По делото са приети заключения на вещите лица по допуснатите съдебно-технически експертизи, които съдят възприема като обективни, компетентни и неоспорени от страните. Съгласно заключенията, „Масивен гараж”, описан в обжалваната заповед и в предхождащата я документация, намираща се в административната преписка, не се идентифицира с нито един от обектите, изградени и монтирани в поземлен имот пл. № 1354, нанесен в кадастрален лист Г-27-13-Г, местност „язовир Искър”, район П. на Столична община (СО). Такава сграда не е изградена в посочения поземлен имот.

По делото са събрани и гласни доказателства, с които се установява, че през 1985г. в имота на „прогрес” АД и ТПК „Ф. промишленост” са монтирани преместваеми бунгала.

С представената по делото заповед № РД-13-182/29.05.2007г. на началника на ДНСК издателят на оспорения акт е овластен да издава заповеди за премахване на незаконни строежи. Същият въз основа на горепосочените КА е приел, че обектът „Масивен гараж” представлява незаконен строеж по смисъла на чл.225, ал.2, т.1 и т.2 ЗУТ и е постановил оспорената заповед, с която е наредено премахването на същия.

При така установената фактическа обстановка оспореният акт се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен. Безспорно бе установено, че в имот пл. № 1354 не се намира и не е бил изграждан „Масивен гараж”. Поради това, процесната заповед се явява постановена при липса на предмет, тъй като описанието на обекта и местоположението му изключват еднозначното идентифициране на строежа, подлежащ на премахване.

Предвид горното и като провери оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдят намира, че заповедта е издадена от компетентен орган и в установената форма, но при съществено нарушение на административнопроизводствени правила, вследствие на

което се явява в противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. При този изход на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК следва да бъде уважено направеното искане за възстановяване на разноските, направени от жалбоподателите, както следва: за [фирма] се установява заплащането на сума в общ размер на 555 (петстотин петдесет и пет) лв., от които 50 лв. – държавна такса и 505 лв. възнаграждение за вещо лице; уговореният хонорар за адвокат (в размер на 1200 лв.) няма доказателства да е бил реално платен от този жалбоподател. За втория жалбоподател се установява общ размер на направените разноси: 1175 (хиляда сто седемдесет и пет) лева, от които 50 лв. – държавна такса, 125лв. - възнаграждение за вещо лице и 1000 лв. адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед № ДК-02-СО-155/08.11.2007г. на началника на Столична регионална дирекция за национален строителен контрол.

ОСЪЖДА Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК], сумата 555 (петстотин петдесет и пет) лева – разноси по делото.

ОСЪЖДА Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК], сумата 1175 (хиляда сто седемдесет и пет) лева – разноси по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: